Ч. 206 Середа 13 (26) вересня 1900. Рік X

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ґр. Аппоній про ситуацию. — З полудневої Африки).

Сими днями ставав перед своїми виборцями в Ясберені звістний угорский політик ґр. Аппоній, провідник т. зв. народного сторонництва. Обговорюючи австрийскі відносини заявив бесідник, що на его погляд хибно деякі гадають, немов би теперішний заколот в Австриї представляв добру нагоду до розвязаня угоди з р. 1867 або до розриву звязи між обома половинами Монархії. Може відносини в Австриї так розвинуть ся, що ревізия угоди буде конечна, а іменно або в наслідок того, що в Австриї буде знесена конституция, або що буде так змінена, що союз Австриї з Угорщиною став би політично небезпечний. В обох случаях ревізия може наступити лиш в напрямі більшого скріпленя самостійности Угорщини. Всякі стремленя до розвязаня союза Угорщини з Австриєю були би для самої Угорщини шкідні, що утратила би характер великої держави, а з другої сторони звязь Австриї з Угорщиною есть заборолом і одною з головних основ европейского мира. Длятого він противний розривови з Австриєю і гадає, що так само і правительство ніколи до того не допустить. Вкінци промавляв бесідник за переведенєм внутрішних реформ, за помиренєм всіх сторонництв і зрівнанєм всіх суспільних і віроісповідних ріжниць.

Війна Бурів з Анґлійцями мабуть вже сими днями скінчить ся, бо як доносять всі найновійші телеґрами Бури цілими купами переходять португальску границю і піддають ся португальским властям. Телеґрами ті звучать: Daily Telegraph доносить з Льоренцо Маркез: 700 Бурів, між ними 14 висших официрів, котрі прибули на португальску територию, віддали добровільно оружие 300 португальским воякам. Того самого дня прибуло ще 800 Бурів, котрих також сейчас розоружено і придержано. — Робертс телеґрафує з Преториї дня 24 вересня: Генерал Поль-Керю обсадив Коматіпорі і забрав значне число зелізничих возів і льокомотив. Бури під проводом Еразма напали дня 23 вересня на зелізничу стацию Еляндерівер, однако їх відперто, а ґенерал Паджет забрав табор бурский і 8500 штук худоби. — Вкінци телеґрафують з Льоренцо Маркез, що загальне число Бурів, котрі піддали ся на португальскій граници, виносить 3000 людий. Всіх їх стереже варта войскова. — Сими днями питало голяндске правительство в Льондонї, чи Анґлія дозволить від'їхати Кріґерови з Африки до Европи, на що — як звістно — відповіла Анґлія, що їй на їзді Кріґера нічого не зависить. Тимчасом як здаеть ся так не есть, бо ось нині доносять з Гаґи, що анґлійскі воєнні кораблї стережуть заливу Деляґоа і мабуть чатують на від'їзд Кріґера, аби его на дорозї переловити.

З руских кольоній в Парані.

(Конець).

У дяка ночувало до 30 людей. Лягали, дякуючи Богови, що за чотири літа перший раз вислухали наук сьвятих. Аж ту спадають салдати. Там ночувала дівчина, котру они знали. Щоби зробити зачіпку, бють в двері і кричуть до тої дівчини, щоби ішла з ними побалювати ся. А дівчина каже: „Тато не хоче пустити, бо Отець на науці напоминали, що по ночах ходити дівчатам з салдатами по балях є гріхом“. Тоді салдати почали бити в двері і колоти ножами. Оны мали при собі тілько ножі, а наші люде недоконче боять ся ножів. Рушили ся хлопи і вигнали салдатів. Салдати кинули ся з ножами на людей. Грицько Гас, з жовківского повіту, злапав за якийсь дручок і напомацки почав боронити ся. Як потягнув дручком, то аж трех їх положив. Двох встало за кілька хвиль, а один вже не встав. Салдати всіли на коні і погнали до Жанґади (4 кільометри від кольонії наших людей). Перед альфересом (капітаном) наговорили, що наші люде напали на салдатів, одного убили, двох покалічили, а тепер — кажуть — тебе хочуть забити. Запитий альферес отворив магазин, видав карабіни, всів на коня і пігнав з салдатами на кольонію. Люде, відогнавши салдатів, думаючи, що вже буде спокій, положили ся і позасипляли. Салдати, з альфересом на чолї, обступили довкола хату (а було їх 13).

---

11)

ДВА АНҐЛІЙЦІ.

(З німецкого — Ернеста Райнгольда Яна.)

(Дальше).

Але старий Турнбель обтер ся червоною шовковою хустиною, і сказав:

— Я мав ще кілька слів додати мр. Фінк!

— Певне ваше прощенє, пане Турнбель — відповів Фінк. Але розгніваний старий потряс заперечуючи рукою.

— Наслідство — відозвав ся — яке я мусів відобрати мому братаничеви, даю пані Фінк, але під одним услівєм. Під тим услівєм, що панна Фінк, як довго жиє, отже і по своїм вінчаню, буде сама завідувати маєтком, або відступить завідуванє своїй мачосі, але ніколи братаничеви.

Елеонора відозвала ся насьмішливо:

— Я вдячна вам з цілого серця, пане Турнбель; приймаю той обовязок на себе, — а Валерия відповіла:

— Чи ви справді думаєте, пане Турнбель, що прийму ваш подарунок під таким услівєм?

— Я вас о то прошу.

— То не знаєте люблячої женщини.

— Ходіть діти! — відозвав ся пан Фінк — не маємо вже тут що робити. — Взяв попід руки Елеонору і Валерию і в товаристві Роберта пустили ся всі дорогою на долину. Старий Турнбель стояв сумний і поглядав за ними, чуючи, що потерпів велику страту.

В тій хвили надійшла леді Турнбель і живо спитала чоловіка:

— Де та дівчина, що уратувала мою дитину? Чи то тота? — і показала на Валерю.

Мр. Турнбель відповів тихо:

— Она.

Пані Турнбель побігла за відходячими і они задержали ся.

— Ти панна Фінк, правда? — спитала леді Турнбель, обіймаючи Валерию. — Мусиш бути у мене дочкою раз на все! Хочеш?

— Дуже радо хотіла би — відповіла Валерия — але маю судженого; мушу з ним остати і спільно працювати.

— Чи він бідний? О, він через тебе богатий!

— Ні, пані — відповіла Валерия відважно. — Він тим бідніщий, що несподівано утратив всі добра і свого вітця до того.

— То приведи его до нас, будемо жити спільно. Я гадаю, що так само благородний, як ти.

— То правда. Він що день виставляє на небезпечність своє житє, аби помагати ближним. А ті, що мають бути для него ближними, зле єму відплачують ся.

Мр. Турнбель дуже скривив ся і заворкотів:

— Досить, досить! Воздух вогкий, дуже вогкий, ідіть до комнати.

Але леді сказала з милосердієм:

— То приведь его! Чи може его принести, Джемс?

Старий Турнбель відповів непевним голосом:

— Чому ні, нехай прийде.

Тоді сказала Валерия, вагуючись:

— Мій суджений тут, леді Турнбель — і привела Роберта. — Ось стоїть перед вами.

На лици пані Турнбель появило ся найбільше зачудованє, і она скрикнула:

— Ви жартуєте! То злий дотеп на сю хвилю.

— Простіть, ласкава пані — відозвав ся Фінк. — То лиш ваш пан муж занадто собі зажартував.

Ті слова всьо рішили! Старий Турнбель подав братаничеви руку.

А фабрикант відозвав ся чистим англійским язиком:

— Леді Турнбель, панна Роґґенгавзен оповість вам точно все, що нині незвичайного лучило ся, аж до хвилі, коли Валерия одержала від судженого перший поцілуй. То, що відтак слідує, приймайте осторожно. Бо хотяй ві наслідувати...

— Мовчіть! — перебила Елеонора.

...буде вам оповідати, що она сама освідчила ся мені, фабрикантови мила.

Дальшу розмову перебив голосний спір трех осіб, що увійшли до парку і наближали ся до товариства. Був то аптикар, Том і панна Аврора Кріппензецер.

— Ах, мій песик, мій песик застрілений — чути було крик Аврори і вскорі опинила ся она перед старим Турнбелем і остро напосїлась на него:

На ґвалт, крик, огонь, кулї сиплять як дощ; хто з хати, поміж ножі і кулї втік, то щасте, а хто втїчи не міг, то від кулї або ножа зістав на земли. Там, де ми ночували, то господар втік в лїс, а нас спячих лишив і навіть нас не збудив. Аж один чоловік, окровавлений від куль, доліз ще якось до Отця і дав знати, що салдати ріжуть людей і зараз на Отця мають напасти. Тодї ми — а була 1 година в ночи — схопили ся і почали втїкати в лїс.

Дяк дістав три кулї і девять ножів в живіт. Так і другі люде покалїчені, а кров ляла ся рікою. Двох чоловіків: Гриця Гаса і Карпа (котрий від самого альфереса дістав кулю), злапали і поволїкли до кадеї (до арешту), віддаленої три кільометри. Як їх волокли, то дорога так була кровію залляята, якби ішов і воду ллив. Ми ту дорогу виділи, бо о. Мартинюк на другий день раненько йшли обох сповідати на смерть Хто знає, щоби і Отцеви було стало ся, если би не були втїкли. Від того часу день і ніч варта стояла коло Отця, бо казали, що Отця такой забють. Грозили, що Отця убють. як будуть повертати з Жанґади до Porto Unias Але нїчого не зробили, бо з Отцем ішло богато наших людей".

Додам, що майже в тим самім часї така сама авантура була на кольонії Ріо Кляро. Комісар поліциї напав з салдатами на руских кольоністів без найменшої причини і почав стріляти А було то також в ночи. Однак комісар упав сам від кулї.

То малесеньке з того, що ми переживаємо. Ми жертвуємо радо для бідних людей своє житє, здоровле і сили, але в праці нашій не бажаємо крови людскої.

Засилаючи тепле поздоровлене, остаю з всяким поважанем

О. Сильвестер Кизима Ч. С. В. В.

Ігумен.

Новинки.

Львів дня 25 го вересня 1900.

— **Обхід цїсарских уродин в школах.** В виду того, що роковини 70-лїтних уродин Цїсаря припали в часї шкільних вакаций, п. Мінїстер просьвіти зарядив. щоби з початком шкільного року, найдальше до дня 4-го жовтня, у всіх школах відправлено з сеї нагоди богослуженя і устроєно відповідні обходи для молодежи.

— **Конець старим значкам почтовим.** Всї марки почтові і инші значки почтові, телеґрафічні і телефонічні, що представляють якусь вартість назначену в австрийскій валютї тратять з днем 30 вересня с. р. свою вартість і не будуть вже уживати ся; можна ще лиш буде виміняти їх в часї від 1 жовтня до 31 грудня 1900 р. у всіх урядах почтових за значки такої самої вартости в короновій валютї. Виїмку становлять лиш почтові карти ощадности видання з 1890 р. вартости 5 кр. і посьвідки уплати податку видання з 1897 р. по 5 кр.; їх можна буде і дальше уживати, лиш на сих послїдних видруковані знаки „Fl." і „kr." треба замінити на „K." і „h." і побіч вибитої на посьвідцї марки за 2 крайцарі долїпити ще марку за 1 сотик.

— **Процес о подвійне скритоубийство.** Перед трибуналом судиїв присяжних у Львові почала ся карна розправа против Теодора Бекерского, обжалованого о убийство Анастазиї Войтуневої жени каменичного сторожа, і Юстини Гуменної, 8 лїтної дочки зарібника, якого допустив ся в ночи з 16 на 17 мая с. р. Обжалований признав ся до вини. Розправа почала ся в понедїлок о $10^1/_2$ рано. Переслуханий обжалований зізнав всї факти цїлком рівнодушно. Заявив, що з убитою Войтуневою нїколи не сварив ся, що до убийства намовив его товариш Кинаш. З наміром убийства носив ся від 3 днїв. Признав ся, що Войтуневу і Юстину ударив по два рази в голову, а може і більше, бо не памятає, а опісля пробив дитину ножем. По довершеню убийства умив ся і почав шукати за грішми, але замість них найшов лише свою метрику, котру був заставив у Войтуневої. Президент Пшилуский питав Бекерского, що спонукало его до сповненя сего злочину. На се заявив обжалований, що убив їх на те. щоби дістати свою метрику. Забраний кожух і блюзу спродав він за 9 корон. За сї гроші справив собі нову одїж. Бекерский говорив часами через плач. Оборонець поставив внесене на завізване двох психіятрів в цїли провіреня умислового стану обжалованого, але трибунал не прихилив ся до того. Переслухані сьвідки зізнавали досить користно для обжалованого. Кинаш, 27-лїтний паробок з села, що дня 15 мая був у Львові і стрітив ся з Бекерским, заперечив его зізнаням бо взагалї між ними не було навіть бесїди про Войтуневу, котрої сьвідок не знав. Розправа скінчить ся нинї т. є. ві второк.

— **Огонь.** Дня 20 с. м. около 2 години по полудни вибухнув в Улянові повіта низького в стодолї Івана Косцюлка з незвістної причини огонь котрий знищив 35 господарств наробивши шкоди на 70.000 корон. Погорільні були обезпечені в краківскім товаристві.

— **Страшна пригода при зриваню грушок** В місточку Ковдицї в Чехії зривав 60-лїтний господар Йосиф Бехль грушки в своїм городї і в тій цїли виліз був високо по драбинї на грушку. На то надійшла его жінка. Бехль оглянув ся за жінкою, стратив рівновагу, упав за землю коло жінки і в однїй хвили забив ся. Жінка побачивши спадаючого мужа зімлїла зі страху і впала побіч его трупа на земли. Так знайшли дїти їх обоє в саді.

— **Атентат анархіста на сьвященика.** В полудневій Франциї минувшого тиждня зголосив ся до патра Жозефа, супериора заведеня сиріт в Донбен, в департаментї висшої Сабавдиї, якийсь мужчина і заявив, що хоче у него висповідати ся Сьвященик перебрав ся і перейшов до каплицї, а там незнакомий, добувши ножа, кинув ся на него і пхнув єму ніж у плечі між лопатками. Арештований злочинець заявив, що належить до женевских анархістів і ті вибрали его до сповненя сего морду. При ревізиї найдено у него портрети австрийского цїсаря, президента Любета і одного фабриканта з Ліону.

— **Староримскі „комісняки".** Коло міста Любляни в Каринтиї розкопують тепер місце то, де була римска кольонїя Карнунтум і де стояв табор римского войска. Минувшого року знайдено там богато римскої зброї і значні запаси збіжа. а сего року відкопано римскі „комісняки", хлїб,

---

— Ви веліли застрілити мого пса, пане бароне! Маю за сьвідків службу, пана аптикаря і сама бачила роздерте тїло мого нещастного песика! Він не був цїлком скажений. Той сам скажений, хто говорить, що мій Моперль був скажений. Він мав сумний вигляд, то правда, але був найрозумнїйший пес на сьвітї, здоров як риба і — веґетариянець! Я жадаю відшкодованя, чуєте, відшкодованя!

Она приступила близько до пана Турнбеля. Той відповів налаканий:

— Дістанете за него срібла, кілько заважить, панно Кріппензецер!

— Бо не богато важив! — додав Фінк.

— Дістане марморний памятник! — обіцяв мр. Турнбель, а Фінк замітив:

— Ліндеґска часопись вийде в чорних обвідках, з посмертною оповісткою золотими оповістками.

Аптикар докінчив:

— І стихами!

*

Чужинець, що звиджує тепер швайцарске місточко Ліндеґ, вичитає у своїм провідники про велику фабрику мила і хороші будинки, в котрих „В. Турнбель і Фінк, сини" виробляють славне на цїлий сьвіт мило. А коли відвідає замок, то прийме его там як найвічливійше Турнбель старший і великаньский маршалок замку з великою сїрою бородою буде єму показувати всїлякі особливости, а вкінци випхане чотироножне зьвіря, трохи подібне до мопса. О тім зьвірі буде він вам оповідати, що то колись був скажений пес, що тисячі людий покусав, аж леді Турнбель молодша убила его серед незвичайних обставин і увільнила від него населене. Покаже вам і замкову армату, котрою повалила страшного зьвіра. Маршалок називає ся очевидно Саммі.

Пердіккас.

(З шведского — Пера Гальштрема).

Три брати, Ґауанес, Еропос і Пердіккас утїкли з Арґос, бо не були так певні свого житя. Спершу боячи ся, аби їх не відкрили, скривали ся цїлими днями, а в ночи при сьвітлї звізд пробирали ся осторожно серед тревоги і небезпечности дальше; кликали на себе лиш тихо і тремтїли, коли який камінь потручений ногою котив ся з гуркотом в долину. Два з них були вже молодцями, але Пердіккас був ще хлопцем.

Коли минули Істмос, почули ся безпечнїйшими перед погонию і як довго сьвітило сонце, мандрували на північ, відпочивали і просили поживи в хатах при дорозї. Тепер співав Пердіккас з радости і простягав руки до сонця та дякував єму за те, що міг бачити сьвіт і не потребував вже боятися нічних тїний і призидів. Коли прийшли на границю Гелляди, простягали ся перед ними, як далеко око засягло, хребти гір, темні від великих дерев, але на право край опускав ся, там простягали ся розлогі рівнини, на котрих блищала до сонця роса, а далеко здіймала ся яснїюча як кришталь гора — може то був Олімп, мешканє богів. Там мусїло бути море — они напружили слух і їм здавало ся, що чують шум филь такий слабий і тихий як в отворі мушлї. І они радили ся, чи мають тамтуди звернути ся; бо не мали нїчого власного і цїлий сьвіт стояв їм отвором, а на мори можна найлекше свобідно гуляти, набрати добичі і найти який куток на березї, де можна би побудувати хату і мати серед скал охорону перед варварскими народами.

Еропос встоював за тим.

— Потребуємо лиш найняти ся на який небудь корабель, що відпливає від берега — радив він — а вскорі будемо на нїм панами, бож ми з королївского роду. Відтак поїдемо морем в сьвіт, а є куди їхати; там лежать острови і може котрий з них сподобаєсь нам, а як нї то поїдемо дальше, в инший край, де не досягнуть нас Арґівцї.

Але Ґауанес побоював ся, бо над морем нарід хитрий і ловить невільників, аби їх відтак продавати в неволю — та й довкола моря скрізь їздять Арґівцї.

Тодї схилив ся Пердіккас, аби укрити своє заклопотане, що він, наймолодший, забирає слово; подоймив кілька камінцїв з землї і почав їх кидати перед себе.

— Братя — відозвав ся — коли хочете мене послухати, то скажу вам — Аполльо сьвітив нам цїлу дорогу і ми чули страх Пана і сьвяту боязнь, а воздух тут в тих горах став для нас дорогим. Отже я гадаю, що найлїпше було би нам тут лишати ся, бо Посейдон дуже змінчивий бог, більше як всї инші. Там дальше в горах, ід півночи, там, так менї здаєть ся, жде нас щасте.

Оба старші дивували ся его розумним словам і постановили послухати ради.

Так ішли они дальше попід високими деревами і тїшили ся, що чують в своїй молодій силї, як земля підносить ся під їх кроками і воздух стає лекший — і їм здавало ся немов би були гістьми тих бурих птиць, що високо лїтали понад ними і сьвітились як бронз на голубім небі

Так прийшли вкінци до Арнїси і стали там на службу у короля Крестона, аби пасти его стада і відпочати та ждати на будучність. Була то кітловина, високорівня з округлавими горами довкола, а посередині плила вючись великими закрутами ріка, що зробила собі дорогу в ту сторону, де стояло сонце, коли оно

який пекло собі римске войско, котрого тут стояла ціла легія. В просторім будинку, з котрого задержали ся ще мури на півтора метра високі, відкрито войскову пекарню. Криге місце займають в найбільшій части дві печи до випіканя хліба, котрих склепліне ще добре задержало ся; на них лежить груба верства порозбиваних цеґол заваленого над ними даху. Межи румовищем знайдено зразу численні куснї якоїсь пороватої маси подібної до коксу, котрі як зараз показало ся, були вуглем з хліба. При дальшім шуканю знайдено цїлї боховцї чи радше коржі, котрі нічим не ріжнять ся від спаленого хліба, якого уживають иноді до роблєня порошку до чищеня зубів. Доси знайдено пять таких римских „комісняків“, коржів, що мають 25 до 30 центиметрів в промірі, а високі суть на 3 до 5 центиметрів. По знаках вибитих на цеглї можна пізнати, що ся войскова пекарня була виставлена в першім столїтю по рождестві Христовім, отже мало що не девятнайцять соток лїт.

— **По смерти погоріли в гробі.** Ось що стало ся на евангелицким кладовищи в Ляндсберґу, над рікою Вартою в Німеччині. Там в ночи з минувшої пятниці на суботу вломили ся невислїджені доси гребежники до родинних гробниць дра Нірнберґера і купця Кравзого, розбили домовини, обрабували трупів а відтак підпалили домовини. Коли в суботу рано селяни переходили понри кладовище, побачили огонь на нїм, а коли прийшли на місце огню, представив ся їм страшний вид. Трупи горіли в гробницях разом з бальками і деревляною частию гробниць. Дано зараз знати надзирателеви кладовища, а той закликав сторожу огневу, котра угасила огонь, розваливши гробницї з гори. В гробници дра Нірнберґера згоріли три трупи, радник санітарний др Нірнберґер, капітан Нірнберґер і братанич тих обох, студент Нірнберґер. В гробници купця Кравзого огонь не наробив такої шкоди, бо грубі цинкові домовини не дали трупам згоріти.

— **Доля сироти.** Оногди ставав перед судом у Відни за крадіж малий пастушок, котрий ледве що досягав головою до стола, а котрий побіч високого дозорця арештантів виглядав як справедливий карлик. Йосиф Грацольт — так називає ся малий хлопчина ледви що перед кількома місяцями скінчив чотирнайцятий рік житя. Він свого батька нїколи не знав, а коли мати его померла, то его опікуном зроблено громадского пастуха в однім селї в долїшній Австриї, а той взяв его до себе. Хлопчина мусїв тепер гонити товар на пасовиско, дома при скупім харчи, як на свої сили тяжко працювати, а до того ще всї его цурали ся, бо він був бідний сирота, за котрого навіть громада, до котрої він був приналежний, не хотїла платити за стравунок. Сиротині забажало ся визволити ся з тої недолї. Давнїйше коли ще жила его мама, то хоч і сама не мала нїчого та жила майже із жебранини, то бодай подивила ся на него добрим оком та успокоювала і потїшала его, коли другі хлопцї кидали за ним каменем та прозивали его для того, що він був обдертий і немав батька. Одного дня вечером закрав ся він до малої стациї зелїзничої Марґаретен ам Моз, а переконавши ся, що так нема анї живої душі, а вліз через вікно до канцелярії. Тут взали ему в очи передовсїм карти їзди з Мерґаретен до Відня і він зараз їх забрав. Тепер міг вже покинути ненавистне ему сїльце, але не мав ще гроший, щоби можна побути якийсь час у великім місті та вишукати собі майстра, котрий схотїв би взяти его на науку. Він бачите постановив собі вивчити ся конче якогось ремесла. Аж ось дивить ся, а то в деревляннїй мисочцї лежать гроші — вісїм корон. Він взяв ті гроші і хотїв на другий день поїхати до Відня, але то ему не удало ся, бо крадіж спостережено і его зараз арештовано. Так розповідав малий Грацольт, а его оборонець адвокат Найґришль додав, що суть товариства, котрі беруть в опіку дїтий над котрими хтось збиткує ся, але нема кому заняти ся такою бідною дитиною як отся. Він сам ходив до першого такого товариства і просив, щоби товариство примістило хлопця у якого майстра а ему коротко відповіли, що товариство тим не займає ся. Суд увзглядняючи нещасливу долю хлопця засудив его лиш на 14 днів арешту а хлопець ві сльозами в очах обіцяв, що вже не буде більше красти а буде пильно працювати, коби лиш дістав ся до якогось майстра на науку. Оборонець обіцяв хлопцеви вишукати яке місце аж до того часу, як він відсидить свою кару.

Телеґрами.

Відень 25 вересня. В тутешних дипльоматичних кругах побоюють ся, що справа хіньска вскорі заострить ся, а то з причини, що хіньске правительство починає віддавати почести провідникам ворохобників. І так на пр. князя Туана іменовано президентом великої Ради, т. є. цунлїямену, звістного Тунфушіяна головним начальником північної армії, а мільонера Чавна, також одного з провідників ворохобників членом цунлїямену.

Берлин 25 вересня. Бюро Вольфа доносить з Пекіну, що дня 19 с. м. були ще всї посольства в тім містї

Льондон 25 вересня. Убийник німецкого посла Кеттелєра, хіньский офіцир Енгай зізнав, що убив Кеттелєра на приказ одного князя, але не хоче виявити его імени.

Будапешт 25 вересня. Шах перский прибув сюди вчера вечером. На двірци приймили его архикнязь Йосиф Августь і угорскі міністри. Крім того явили ся на двірци комендант міста кн. Льобковіц, бурмістр і ин. Архикнязь повитав шаха яко заступник Цїсаря і представив ему міністрів та иньших достойників.

Брукселя 25 вересня. З Шанґаю доносять що цісарева вдова веліла розстріляти всїх чужинців провінції Шансі.

Надіслане.

Повідомляю інтересованих, що Тов. Днїстер“ передало менї 20 с. м. аґенцию, проваджену до тепер через п. Никифора Симона.

Константин Гладкий,
господар в Стрілисках старих.

всї тїни гір пригнало аж до самих них як одежу. Був то хороший край із знаменитою пашею для всїляких стад.

В долинї бо над рікою простягали ся луки з великою травою, де воли бродили рано аж повиж хребта в росї і в полудневу спеку насичені клали ся над рікою та віджували. Дальше від ріки були горбки з гладкою, зеленою і пахучою травою; там пасли ся конї і грали ся лошата. А на горах під дубами і висше бігали кози і вівцї і Пердіккасови припало пасти їх. Гауанес мав під своєю опікою конї, а Еропос гнав стада волів і коров з пашї.

Всї они мали богато товаришів, бо цїлий красний край належав до короля Крестона як далеко око засягло і мав він великі стада, богато слуг і свояків.

Так всї три лежали на пасовисках цїле лїто і не мали нї о чім иншім думати, як о тім щоби держати в купі свої стада і дивити ся, як сонце підносить ся і опускаєсь та як воздух або одівав лїси в ясну одежу, або заслоняв їх синою тїнию, відповідно до того як хмари надтягали або уступали. Але Пердіккас, що був з них найвисше, бачив під собою великі дерева немов стада, що стиснули ся тїсно своїми округлими хребтами; і коли він так на нам вершку скали сидів і на сопілцї приграван видавалось ему нераз, що він не вівцї і кози а самого лїса стереже, котрий живо або лагідно слухав голосу его пісень. З поза порослого мохом клена виглянула бородата голова старого Пана і цїле лице сьміяло ся до него добродушно.

(Конець буде).

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Дотеперішний розклад їзди на шляхах ц. к. зелїзниць держ. в Галичинї і Буковинї буде важним також в зимових місяцях с. е. від 1 жовтня с. р. до включно 30 цьвітня 1901. Тілько на шляху Дрогобич-Стрий запроваджує ся з днем 1 жовтня с. р. нову пару льокальних поїздів особових а іменно поїзд ч. 1233 з Дрогобича до Стрия і поїзд ч. 1234 в противнім напрямі. Поїзд ч. 1233 буде мав получене в Дрогобичи з поїздом ч. 1812 приходячим з Борислава а в Стрию з поїздом ч. 1711 відходячим до Лавочного. Поїзд ч. 1234 буде відходити зі Стрия від поїзду ч. 1715 приходячого зі Львова і злучить ся в Дрогобичи з поїздом особовим ч. 1819 відходячим до Борислава. Подрібний розклад їзди сих нових поїздів льокальних подано в осібнім оповіщеню. — Вкінци подає ся до відомости, що вози спальні при поїздах поспішних ч. 1/301 і 302/2 переходячі тепер поміж Краковом і Черніяцями, будуть переходити від 1 жовтня с. р. поміж Краковом і Іцканами. Нагомість застановляє ся з днем 1 жовтня с. р. курс возу реставрацийного при поїздах ч. 301 і 302 поміж Чернівцями і Іцканами і сей переходити буде від тепер тілько і поміж Іцканами а вагл. Бурдужені і Букарештом.

Нїмецко-австрийско-румуньский рух особовий на Одерберґ, Дзєдзїц, Осьвєцім, Мисльовіц і Опаву. З днем 1 жовтня с. р. входить в житє додаток І. до тарифи для повисшого руху. Цїна примірника 1 марка = 85 сотиків.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„Краєвий Союз кредитовий“**, стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові (ринок ч. 10, І. поверх в домі „Просьвіти“, приймає вклади ощадности в довільній висотї і опроцентовує на $4^{1}/_{2}$%. Один удїл членьский в „Краєвім Союзї Кредитовім“ виносить 50 корон; кождий член може мати більше удїлів. При вплачуваню першого удїлу належить зложити також вписове в квотї 2 корони на фонд резервовий. Від удїлів членьских виплачує „Краєвий Союз Кредитовий“ за рік 1899 дивиденду в висотї 5%. — Призбираних гроший уживає „Краєвий Союз Кредитовий“ на заосмотрюване руских товариств кредитових потрібним засобом капіталу оборотового, як також на переведене користних парцеляций.

За редакцию відповідає Адам Кроховецкий.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Лясковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MOD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літературским напрямом, в задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність стверджевої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улішшень і реформ, якими визначують ся більше менше всі проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Там менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким зобовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництванашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марії Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянґого*, *Ор-Ота* і иньших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з преміею:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичині з почтовою пересилкою;

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарні і контори письм.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).